

¡CU-CUT!

Barcelona

Escudellers, 54

UN CASAMENT D'INCLINACIO

S'han casat enamorats,
però l'unió ha estat mal vista

per més de quatre parents
de la família... política.

LISTA DE LA BOGADERA

Celebraria moltíssim que al *recibo de la presente's* trobessin be de salut y que'ls panellots no'ls haguessin enfitat, que las castanyas no'ls haguessin proporcionat cap empatx y que'l Tenorio no'ls hagués pujat al cap.

Ja sabem que totes aquestas cosas son molt desitjar en una setmana com aquesta tan plena de perills pel ventrell y pels temperaments nerviosos disposats a héuresselas ab els mateixos morts si massa'ls punxan; però com que per desitjar excés de bé no crech que may sen hagin fet cárrechs a ningú, quedem en que

"lo que antes yo escribi
mantenido está por mí."

Per altra part sempre fa de més bon *mantenir* que la ignorancia d'aquell *geógraf perdido* que remena las nacions del mapa mundi com si fossin ranguet.

Sí, senyors: aquesta ha sigut per tots aquets conceptes una setmana de més cuidado que un malalt dels tifus. Dels empatxos y enfitaments de que'ls parlava abans un sen pot curar ab un senzill purgant, però las indigestions de *Tenorio* requereixen pera sa curació total unas grans dosis de sentit comú de que no disposan totes las farmacias.

¡Y a fe que hi fa falta a Espanya aquet específich! Perque la febre tenoriesca, quins síntomas y efectes varem descriure la darrera setmana, es un mal climàterich genuinament espanyol; ne tenim la exclusiva y encara que en Molière va provar d'injectarla als francesos y en Fastenrath ha volgut inculcarla als alemanys directament den Zorrilla, el virus no s'ha desenvolupat per falta de medi convenient. Res, que aquells Tenorios no son tals Tenorios, sino malas imitacions, y ja es sapiguda la advertencia de tots els inventors al anunciar el seu producte: *Desconfiad de las imitaciones*.

En Tenorio es el prototipo del espanyol que s'ha isilitat en totes épocas: atrevit y busca-rahons, pinxo a ratos perduts, enamorado, viciós per *sport* y ab altres *defectets* propis de la sanch y de la rassa, que pera cubrir las apariencias se batejan ab el nom de *hidalguia*.

Per aquesta rahó es que quan el *gallardo D. Juan* se presenta als escenaris ne te una per cada hù y a tothom deixa satisfet: als discols y mal avinguts ab el principi d'autoritat, els encanta ab aquella falta de modos que gasta ab son pare; als intrigants lo que més els satisfà es la estratajema de que's val per agafar a n'en *Mejía* y ficarse a casa de D.ª *Ana*; als *perdidos* els entusiasma aquell assalt del convent y el rapte de D.ª *Inés*; els romàntichs se moren per la escena del *angel de amor*; als *matóns* (siguin o no de *Pedralbes*) els treu de pollague a la forma ab que passa els taps de D. *Luis* y els mal avinguts ab el sogre aplaudeixen fins embotllorarse las mans, el poch escrúpul ab que D. *Juan* se desfà del seu futur papà polítich.

Als socis del Real Club de regatas els dedica aquell capbussó magistral que fa desde la galería de la seva torre al Guadalquivir y proporciona un rato agrada-

ble als aficionats a cinematógrafos ab aquellas aparicions de la estatua de D. *Gonzalo* y de la sombra de D.ª *Inés*.

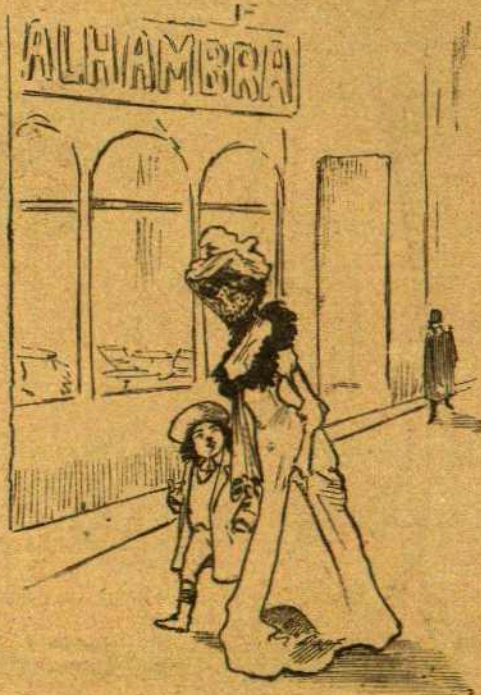
Y com que a Espanya hi abundan prou y massa els discols, els intrigants, els *perdidos*, el romàntichs, els *matóns*, els que volen mal als sogres, els clubs y els cinematógrafos, velshiaquí explicat per pessas menudas el cóm y el per qué D. *Juan Tenorio* es el símbol més perfecte del poble espanyol, y, com si diguessim, el *Manual del perfecto inconsútil*.

La visita als cementiris ha ofert enguany com a nota d'especial menció el tribut de respecte y de carinyós recort que diferents societats de Barcelona han dedicat al eximí patrici Dr. D. Bartomeu Robert y al immortal poeta Mossen Jacinto Verdaguer, quina memoria viurà sempre en el pensament dels que estém reconeguts a lo molt que feren per nostra benvolguda terra, cada hù en la seva esfera d'acció, aquells dos ilustres cataláns.

Ab tot, aquets mateixos actes, quin de interés, quina verdadera expontaneitat constitueixen la seva principal significació, han excitat, per lo que respecta a determinada entitat, las suposicions calumniosas d'uns y el maliciós silenci d'altres.

Per la gent de la *Perdida*, el fet de dipositar la *Veu de Catalunya* un ram de flors sobre la tomba de Mossen Cinto ha sigut una hipocresia, com per ella hauria significat un olvit o un desagraiment no haver fet aquest homenatge a las sevas despullas, per més que'ls que varen fer servir la sotana del gran Verda-

EQUIVOCH

—Mamá, ¿qué vol dir Alhambra?
—Vol dir *fil-ferro*, fill meu.

guer com a bandera de secta y reclám de passións baixas y mesquinas, varen guardarse prou be d'imitar la conducta de la *Veu*, perque ells passarán per tot, però, aixó sí: a la bossa no hi toquem.

Pel demés, no veig altra cosa referent a la visita de cementiris que sigui digna de ser perpetuada a la *Llista* si no es aquell luxu de foras de la guardia civil desplegat al exterior dels cementiris y l'abundancia de policia acampada en l'interior dels mateixos, lo que'ns va fer exclamar ab el poeta: "¡Ya ni en la paz de los sepulcros creol!"

A la cuenta, la Superioritat tenia mitjas intencions de celebrar una *gran castanyada* macábrica en el clós dels cementiris; si aixó s'hagués realisat haurian pogut ben dir els que haguessin tornat a casa ab las costellas macadas, que ab l'excusa dels morts els vius s'hi escalfavan.

Ab tot, com no va haverhi major motiu, per més que l'autoritat tingués la torradora pel mànech, el públich va estalviar-se de treure las castanyas del foch pera

QUI ASSEGURA DURA

—Fixat que'l pes d'una lliura es aquell que es gros aixís.

Prò mira, quan no'l recordis pesa ab un de més petit.

que las repartissin els altres, que sembla que era a lo que's tirava.

Celebrém de tot cor que no hi hagués hagut abús de aquesta menja perque es molt indigesta.

LLEIXIU.

JA HI SOM

Ja som a l'època trista, a l'època més fatal, als días de mes engunia de tots els días de l'any, pels infelissos que tenen la pega de ser casats. Casi todas las senyoras un mes ans de ser Tots Sants ja no saben lo que's pescan. Tot el día están rodant de l'una botiga a l'altra buscant plomas, cintas, guants y civellas y "sombrosos" y manguitos y bords y dimonis y diables que no fan més que enredar y causar serios disturbis que portan trastorns molt grans al seno de la familia, que diria'l *Liberal*. Jo se lo que passa a casa, d'un mes a n'aquesta part. Es pot dir que en tot l'Octubre y fins a l'època actual, a casa jo no governo ni tinch cap autoritat. Qui governa es la modista que aixís la partís un llamp. (Senyor Pare perdoneume perque no se lo que'm faig). Avuy perque la senyora ha tingut d'anà a emprobar, em toca dinà a las setze y em serveixen ab reganys. L'endemà per el "sombroso", es promou un altercat y hi ha un disgust de familia

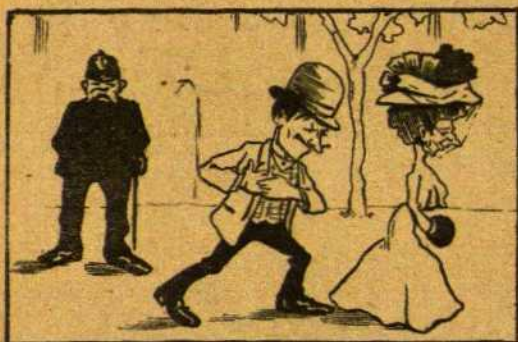
y em quedo sense sopar. Tot el día veig la dona ballant devant del mirall mentres jo ab tota paciència, ab paciència de casat, miro com el foch es passa, com el carbó es va gastant y se'm desfán las mongetas y se'm crema l'estofat. Y qué es en va que rondinis volguente fer respectar. Si per desgracia t'exclamas perque el sopar s'ha cremat, encara en tens tu la culpa; te n'havias de cuidar per dá alivi a la senyora que te *obligacions molt grans*. Es dir; per fas o per nefas, o per cols o be per naps, el día que per sort dinas et quedas sense sopar.

En cambi el día que sopas ja pots dar per descomtat que, lo que es si Deu no hi mira, l'endemà no dinarás. Després et trobas que al vespre no pots anà a descansar perque el llit es ple de trastos y carregat de entrebanchs. Y si et passa pel cap treureho y arribas a aixafar un llas, tens la dona quinze días ab uns morros de mitj pam. Además d'aquets apuros que donan tant mal de cap y que acaban la paciència a qualsevulga mortal, las consecuencias més tristas y els horribles resultats, no comensas a tocarlos fins allí als volts de Nadal.

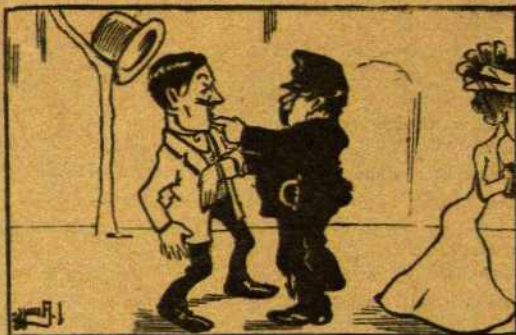
Es clar, tots els artesanos que han tingut de pendre part en adornà a la senyora, tenen ganas de cobrar y et van presentant uns comptes que ni els del *Gran Capitán*. Y tu, que per pogué atendre las tevas necessitats y cuidar be a la familia, t'has fet tips de treballar y t'has privat de certs gustos per arreconà uns quants rals, has de contemplà impassible com ab flochs y ab encenalls se te'n van en quinze días todas las suhors de l'any! Jo recordo que al casarme vaig tirar cinquanta plans y vaig fer mil pressupostos creient que pel cap més baix cada any em seria facil portar cent duros al Banch y tenir *cuenta corriente* per una necessitat. Donsas tots aquells projectes se n'han anat riu avall y no sols no m'es possible portar cap quartet al Banch sinó que molts cops em trobo que n'hi aniria a buscar. En fi, senyora. A mi em sembla que a vostés els passa igual. Y lo que es jo, si algún día per una casualitat quedava sense senyora, em tornaria a casar, perque ab tots aquets disgustos ja hi estich aclimatat.

K. O. K.

LA NOVA LLEY D'INJURIA

—Mona, salada, divina.

—Alto! Esto es una injuria a las hermosas. Siga V.

Guilladuras

Els que entenguin en Historia Natural, o Botànica, o Agricultura, o lo que sigui, perquè jo no estich gaire fort de *narro* en aquestes matèries, defensaran, demostraran y deixaran sentat que tal o qual família es la que presenta més y més diverses variants, però pera mi cap planta com la ceba (en el recte sentit de la paraula) que, si no recordo malament, ens feyan dir que era de las *lilidceas*.

Y efectivament: pera mi entre *cebas y lilas* hi han molts punts de contacte y molts poch de diferència.

Hem tingut la ceba dels sagells, dels cromos, de las capsas de mistos, dels botons, de las estampas, de las monedas, de las targetas postals... en fi: demanin! jo crech que n'hi há que *hasta* colleccionan la K elevada a la segona potencia.

La ceba de las bicicletas, del cavalls, dels automòvils, dels toros, del *foot-ball*...

Qui té la de las xaradas, la dels trencacloscas y anagramas... La dels folletins de diari...

Alto! Aquí te quiero escopeta!

Els folletins de diari! Per las donas sobretot!..

Las folletinistas!

Ellas ho furan tot, ellas portan l'alta y la baixa d'aquells empastellats de tercera o quarta pàgina dels diaris locals y del plech de suplement de tots els setmanaris y quinzenaris que'ls hi cauen a las mans!

Aquestes biblioteques ambulants, van, en cada casa, desde baix de tot a las habitacions clandestinas del terrat, de la porteria a la veïna del principal, y de las modistas del tercer a las fillas del betas-y-fils de la botiga.

Ellas s'han enpassat el *Bella-Rosa* ab la mateixa facilitat que *Los amores en París*; *La hija de la iudea* y *El espectro del pasado* se'ls saben de memoria; ellas van seguint fil per randa *Los amores de Marcelo* y es desesperan ab *La familia Polaniecki*, que no s'acaban may.

Y que'ls n'hi donan els maleits tolletins de disgustos y trastorns! que'ls n'hi causan d'insomnis, y quantas digestions els hi interrompen! que n'hi fican de paralets al cap y que'n fan perdre de cops d'agulla.

Aquí va la mostra:

El rera-botiga descansa en el més inmovil dels silencis. El quinqué de petroli, mitg amagat pel tort y ennegrit pàmpol de paper vert, escampa sa llum pels baixos de l'habitació, ahont no se sent més que'l cruixir de l'agulla travessant la roba que encara té tota l'empesa, y el continuat *tich-tach* del rellotje de paret que va movent las agullas pausadament.

COLECCIONISTAS

—Ola! N'ha caigut un altre!
—L'he pispat a un policia:
ara vuy fer collecció
de rellotjes de guindillas.

La Maria va fent vorada nerviosament, mirant a cada instant a la botiga per un rascat en el glassat dels vidres de la mampara y consultant el rellotje a cada tres o quatre punts que dona.

La Conxita llegeix de colzes sobre la tauleta, embolicant y desembolicant un dit entre els rulls de cabells que li cauen sobre els polsos, llegint reposadament, movent els llavis com si confegís, donant assentiment ab el cap a cada ratlla que deixa endarrerar, a cada paraula que li costa d'empassar...

...Tich-tach... tich-tach... tich-tach...

—Ay filla; y lo que triga aquet ditxós diari! No més per aixó ja'l comenso d'aburrir.

—Oh, veurás; com que avuy es dissapte y els repartidors cobran, se deu haver entretingut.

—Ell ray! No necessita pas que sigui dissapte per entretenirse. Sembla que ho fassi expressament; jo'm penso que espera haverlos repartits tots per portarlo aquí. Mira, a cala Malia, cada día a un quart de vuyt ja'l tenen y aquí, mirat! Dos quarts y cinch!

—Y bé, dona, ja vindrá desseguit. No ho veus que ja no pot tardar.

—Oh sí, tu ray! Com que encara tens dos folletins per llegir... Pro jo... ¡ay, no sé pas qué'm faria! Justament avuy que s'ha d'acabar alló del Arnaldo y del conda que es tan bonich!

—Y be, dona, qué vols ferhi?

...Tich-tach... tich-tach... tich-tach...

Y l'una torna a llegir ensomiadament, y l'altra a clavar cops d'agulla a la vorada, ab tota la rabia y la trisansa del que vol entretenir la impaciencia.

—¿Ahont ets, ara?

—Allá, quan la duquesa y el paja pujan al salón...

—¿Que ja hi has arribat a n'alló de quan truca a la porta ab els nudillos?

—Nó, no encara. Però... veurás; déixam llegir, que quan vingui el diari no hauria acabat y tindria d'esperarme.

—Oh, sí!... Be prou que t'haurás d'esperar de totes maneres. Avuy el folletí es meu.

—Ah, no filla, nó, que avuy me toca a mi!..

—Cá, barret, cá!.. No t'ho pensis pas!..

—Sí senyora, sí!

—Pues... no senyora, nol...

—Buenol... donchs... ja ho veuré!...

—Sí senyora, sí, que ho veuré!...

—Sents?

—Qué es?...

A LA RONDA DE SANT PAU

(DIÁLECH CASSAT AL VOL)

.....te dich la v'í, ho pots creure.
—Me sembla que es isabelina.

—¿Qué vols dir...?
—¡Que no passa, vaja!

La veu d'un home que entra a la botiga:

—El diari de la notxa!...

Y totas duas, la Conxita y la Maria, s'aixecan esvalotadament de las cadiras, se fan malbé per passar la porta al mateix temps, s'abocan damunt del taulell, agafen a un temps el diari a riscos d'espercarlo... y...

¡Oh decepció!

El diari del vespre no porta folletí!

GARIBOLDI

NO VAL A BADAR

Sento que'ls barcelonins, ab tants dias de badar ab la Exposició y Concerts pel Palau de Bellas Arts y tenint llebrers de premsa tan diligents y ilustrats, ara encara sigui l' hora, que no s' hagin adonat que faltan trompas a l'orga sens saber ahont han fet cap.

A falta de crim diari
l'argentiu del *Liberat*
haguera pogut dà 'l cop
del seu modo acostumat.
Y no dich res del *Diluvio*
ni de la *Publicidad*,
que hagueran fet corre al menos
que era obra d' un sagristà.
Si que l' haurán feta bona
la planxa si han de donar
la noticia publicada
y covada de temps ha
pel ¡Cu-cut! ells que fins saben
els fets abans de passar.
SECRETARI DE SES PENELLES.

EL CAMBI DE MONEDA

—Ves com ho faré per tréuremela de sobre? Provaré de llegir *El Diluvio* que diu que fa descambiar la pesseta.

Endevant las atxas

«EL DILUVIO» Y SUS HOMBRES

II

Quinze días han passat desde la publicació de nostre primer article y a pesar dels días transcorreguts,

TRASTORNS GEOGRAFICHS

Segons la geografia
que en Corominas ha escrit

ara la guerra del moro
la tindran d'anunciá aixís.

aquesta es l'hora en que el *rebregat diari de la Plassa Real* no ha dit encara aquesta claveguera es meva.

Silenci tan prolongat ens causaria extranyesa si no sapiguéssim ab qui tractem, però com que coneixem molt be al *Diluvio*, no ens ve de nou. Massa sabem que l'*Eco de las cloacas* ataca sols als que no's defensen y no més pega als que no s'hi tornan.

Y molts preguntarán: ¿a qué obeeix aquest silenci? ¿a qué es degut que la escandalosa bogadera de la premsa barcelonina mostri una mansuetut tan exagerada? ¿per qué no parla ara que es hora? Aquella prosa insulsa ¿per quàn la guarda?

Si algú de vostés pregunta als *nets de la Salvadora* quina es la causa del seu silenci, els hi respondrán enfàticament que "es el despreci la única resposta que mereixen las manifestacions del nostre *periodiquillo*."

Mes per fortuna certs homes del *Diluvio* son tan brétols com burros y ni callar saben, perque, en la ocasió present, callant han parlat més de lo que nosaltres esperavam y tal volta més de lo que preteníam.

Si senyors, el *Diluvio* ha parlat, ha fet més que parlar, ha cantat la *palinodia*.

Cert es que no s'ha indignat furiosament contra nosaltres com algú creya que ho faria. Cert es que ni tant sols s'ha donat per aludit en l'article que publicarem avuy fa *duas selmanas*, però a pesar de tot, malgrat aquest silenci, el *Diluvio* no ha callat y podem afirmar categòricament que'l nostre escrit no va caure, com vulgarment es diu, a terra.

¿Volen la prova de lo que diem? Donchs aquí la tenen.

Agafin las edicions del *Di-*

L'ALSA DELS ALACANTS

—Ahont me veuen tan petit,
jo, senyors, soch un *alsista*.

ludio a partir de quinze días endarrera y váginlas repassant totas. Veurán com la indecenta y turiosa campanya que contra la actual Comissió de Consums venia sostenint, ha cessat com per art d'encantament.

¿Qué'ls hi sembla? ¿Podíam esperar may una resposta més expressiva que aquet mutisme? Ja es ben cert que la por fa fer moltes coses.

Peró, ¿ahont es la valentia del *Diluvio*? ¿ahont son y de qué li ha servit tenir tantas agallas? Per aixó sempre hem cregut que la valentia y las agallas del *net de la Salvadora* no eran més que BARRA, BARRA Y MOLTA BARRA.

Vegin si'as hem errat; a la primera embestida ja el tenim de costellas. A la primera amenassa ja demana perdó. Tal procedir per part d'aqueix desgraciat diari de Barcelona ens fa més pena y més fàstich que altra cosa.

No en va la *Vanguardia*, per discutir ab el *Diluvio*, va obrir una secció titulantla "Corral", en las sevas columnas l'any 1894.

Prengui el públich nota d'aquet fet y sápigam que per fer callar al *Eco de las cloacas* no hi ha com taparli la boca, y per taparli la boca, el seu propi fanch dona tan bons resultats com els *quartos agents*.

Nosaltres li hem tapada ab el seu propi fanch. Ja ho han vist. A la primera insinuació de que anavam a exposar a la vergonya pública las fastigosas llagas de certs homes del *Diluvio*, aquestos s'han sentit defallir com el lladre que's veu sorprés en lo més bo de la seva feina.

Si els *nets de la Salvadora* han cregut ignoscentment que, en vista del seu paper de victimas resignadas, deposariam la nostra actitud y ens compadiriam d'ells, han perdut el temps.

No es que no els compadim de tot cor y no ens fassin llástima. Si que'ns en fan, y molta. Mes no podem ser ab ells misericordiosos. No'ns es possible concedilshi l'indult, ni tant sols aplicalshi la pena en son gran mínim.

Creguin que ho voldríam, però no pot ser. Várem dictar sentencia de *picota* contra certs tipos del *Diluvio* y a la *picota* anirán encara que no vulguin... malgrat la llástima que'ns fan... També fan llástima els bojos y tothom se'ls treu de casa.

Sempre serém magnánims y generosos ab els diaris que's venen després d'escriures... may perdonarém als que s'ESCRIUEN DESPRÉS DE VENDRES. Aixó ens obliga a ser inexorables ab el *net de la Salvadora* y els que's mantenen del mateix pa.

Ademés; várem prometre al públich que riuria, y ara que ja ha comensat a disfrutar, no l'havém pas de deixar ab la rialla a la boca.

Si's tractés senzillament d'antipatias políticas més o menos justificadas, no miraríam prim; però, en el cas present, es tracta de murrís de set solas que deshonran, no tant sols al *Diluvio* y al partit en que militan, sinó a tota la premsa de Barcelona que tingui un xich de decencia.

Ara no's tracta de qüestions políticas sinó de desmascarar a uns quants brétols carregats de cinisme y de mala fé que exerceiren el *chantage*, comptant ab certa impunitat y ab cert apoyo de que no disfrutan els lladres, que per un miserable rellojje van a parar molts cops al *pati de la gardunya*, mentre els primers es passejan tranquilament lluint rellojjes adquirits cent vegadas pitjor que robantlos delicadament de la butraca, tota vegada que l'han admés d'un infelís a cambi de certs favors especials, y consti que'ls primers creuen robar a un rich, mentre els segons ja saben que despullan a un pobre.

L'ALSA DELS ALACANTS

—Y jo, llarch y escanyolit,
sembla estrany: soch un *baixista*.

Ja explicarem més clar lo que volem dir, quan sigui hora, però tinguin la complerta seguretat de que l'anterior paragraf ha fet tremolar de por a algun murri. Que'l *Diluvio* ha inspirat molts cops las sevas campanyas de difamació en el més baix del interessos, no hi há cap dubte.

Quan vam tenir la pega d'haver de soportar l'alcaldia den Collaso, tothom va extranyar molt que el *Diluvio*, el diari de l'escándol, l'orgue de la baixesa, trobés que'l repugnant cacich portava bonas intencions.

Aquestas manifestacions del *Diluvio* van fer que en P. del O. preguntés intencionadament: ¿perqué calla el *Diluvio*? "qui vulgui sapiguer que busqui. Preguntan per ahont s'ha de buscar? Tal vegada pel carrer d'Avinó, tal vegada per la montanya de Montjuich, tal vegada per un altre siti qualsevol que serà el que menos ningú puga figurarse. Un dia o altre es veurà y aquell dia direm: Ecco il carmel-lo." Y en efecte, el carmetlo ja comensa a sortir al carrer d'Avinó en forma d'edifici.

Decididament en P. del O. es en P. del O. y la *Esquella* de la Torratxa el seu profeta.

Vostés dirán sens dubte: ¿Es autoritat suficient la *Esquella* perquè tinguem de créurela? ¿Els seus homes son tan pulcres que poguem fiarnos d'ells? No senyors, de cap manera. La *Esquella* y els seus homes també tenen roba bruta y molta.

Peró es que no va ser sols la *Esquella* de la Torratxa la que acusava al *Diluvio*, perquè la *Consecuencia*, periódich que's publicava a Sant Martí de Provençals, al ocuparse de la campanya que contra aquell Ajuntament feya l'*Eco de las cloacas* el mateix any 94, preguntava lo següent: "¿A quién obedece la nueva campaña diluviana? ¿qué ocurre hoy que no ocurriera mucho há? ¿Porque hasta hace unos días no se ha acordado "El Diluvio" del Ayuntamiento de San Martín, y después d'ocuparse de la revisió que dels llibres de consums van anar a fer dos redactors del *Diluvio*, afegia: "En San Martín la campaña diluviana no cuajará ni convencerá a nadie, por las causas que la motivan sobradamente conocidas de este vecindario."

SOBRADAMENTE CONOCIDAS ¿Eh? ¿qué'ls hi sembla? ¿Ho volen més clar? es dir ¿ho volen més espés?

La *Esquella*, la *Vanguardia*, la *Consecuencia*, tota la premsa, en fi, ha opinat desde molts anys ha, lo que nosaltres diguerem ahir y repetim avuy: el **DILUVIO ES EL DIARI MÉS POCA VERGONYA DE BARCELONA.**

Y consti que omittim per no fernes pesats, lo que respecte al *net de la Salvadora* han dit la *Publicidad*, el *Barcelonés* y tants altres diaris d'aquesta capital.

Creyem haver demostrat que'l concepte que'l *Eco de las cloacas* ha merescut sempre al seus companys de premsa, no pot ser més baix ni més denigrant.

Cumplem lo que várem prometre, en el pròxim article comensarem a portar pillos a la picota y per ella els farem desfilar sense pietat.

El primer que hi portarem serà **MOSEN PERE**, capellà renegat y brètol sexagenari, que ocupa un lloch d'imporancia entre'ls homes del *Diluvio*.

A **MOSEN PERE** seguirà en **TARUGATA**, ex-comerciant quebrat, actualment home del *Diluvio*, murri de naixensa y capítol d'una pandilla de vivedors que teneu el quartel general a l'*Eden-Concert*.

Després den **TARUGATA**, en seguirán d'altres.

Prepàriense, donchs, a conèixer a **MOSEN PERE**. Fins a dijous vinent.

A l'hora en que veurán la llum aquestas ratllas, els *Tenorios* que's representan cada any en aquest temps a la majoria dels nostres teatres ja haurán subido d los palácios y bajado a las cabañas.

Aixís baixessin ahont els hi pertoca, o sigui al negro pozo del olvido.

Tot esperant, com l'amich Flavius, que'l sentit comú de la gent els hi enjugará un dia o altre, no podem menos que resignarnos a sofrirlos. Que ja's necessita resignació.

No sé per qué en arribant la festa dels morts tot han de ser *Tenorios*... Y pensar que hi ha tantas obras que escaurian d'alló més en sembrant diada... Me dirán que no totas tenen escenas mortuorias... Però jo'ls hi contestaré que, si be aixó es veritat, n'hi ha moltas que son uns morts de cap a peus.

Y consti que no parlo pel "Malalt crónich" den Santiago Rusiñol, estrenada a Romea, donchs el tal malalt no te res de mort, per crónich que sigui, ans be's pert de viu y confia enterrar a tots els de la seva familia.

La tal obra va fer riure molt a la concurrencia encara que no va conseguir ferla aplaudir, fora en alguns indrets. Lo que hi há es que en alguns punts, els cors sensibles ¡ay! no la podem resistir. Alló de burlarse d'un paralítich que's burla de tothom no's ho podem empassar, encara que's tracti d'un paralítich tranquil y reposat, que viu felis y que sembla que tingui punt en burlarse dels que, disfrutant de bona salut, fan estada a la casa de curació en que ell se troba sense que s'hagin de curar de cap mal, com no sigui'l de la cursileria. Perque de cursis ho son de debó aquells malalts ab salut que habian la casa de curació y que acaban per treuren al únic malalt de bona fe pera no sofrirne las molestias.

L'obra grossa de la setmana—vuy dir de la quinzena, ja que'l dijous passat las Parcas varen engegar a la Talía cap als antres tenebrosos de Plutó—ha sigut l'"Escolanet de la Pobla", drama en tres actes dels senyors Ferrer y Codina y Giraldo, que'ns ha servit igualment la empresa de Romea.

El tal escolanet si no te empena per ascendir fins a canonge, es ben digne d'arribar a rector.

Es clar que alambicant ho una mica, trobaríam en l'obra escenas forasadas, barbarismes de llenguatge y efectes... de poca causa, però tots aquets peros están contrarrestats per l'animació y moviment que compejan en l'acció.

El conflicte dramátich es l'ata a consecuencia de callarse una noya cert secret que, donadas las circunstancias que la voltan, podria molt be revelar sense remordiment de conciencia y fins per causa d'aquesta reserva se produeix una mort y tot. De modo y de manera que en l'"Escolanet de la Pobla" també hi há moraleja: la de que si es un inconvenient tenir la llengua massa llarga, no ho es menos el tenirla curta.

Els dos primers actes de l'obra se sostenen a bona altura, però'l tercer decau. ¡Son terribles els tercers actes! Jo crech que'l día que'ls autors arribin a suprimirlos haurán donat un gran pas.

El teatre Granvia ha estat convertit aquets días en un país tje tropical. Alló era una mar de verdor.

Mentrestant al Eldorado han anat tirant ab las obras de repertori cada noche más estrepitosamente aplaudidas y ab una de nova titulada "Lola Montes", que ha alternat als cartells ab "Juanito Tenorio" y otras de circunstancias. La tal "Lola" es original de D. Fiasco, dich Fiasco Yrayoz y si no fos la música ab que l'ha ilustrada'l mestre Vives, se la podria ventar sense formació de causa.

Per aixó un distingit amich meu, molt aficionat a esmaltar la conversa ab mots y giros francesos, deya referintse al autor de la lletra:

—C'est un viacre que no pot anar ni ab rodas.

VIOLETT

EPÍGRAMA

La Paula de cat Calau
al seu promés, que es un maula,
li digué: —¿Qué dius, babau?
¿Vols més la guerra o la pau?
Y ell li respongué: —¡La Pau...!al

B. PICAFONT

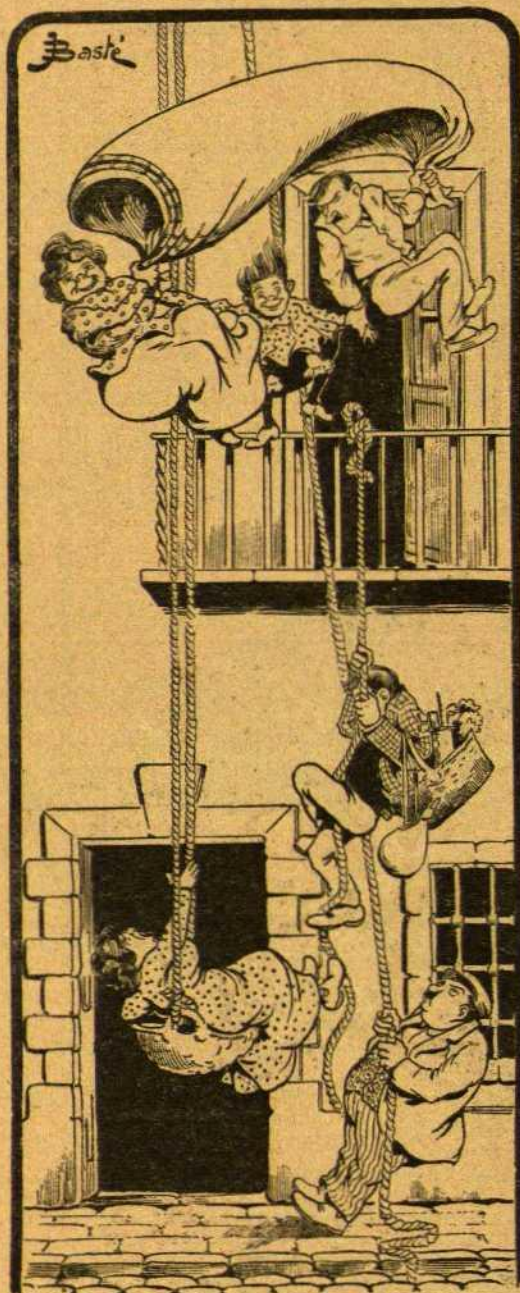
RECORT D'UNA SESSIÓ FAMOSA

—Apa Xato, estira fort;
Pelut, cláyahi mossegada

o sinó l'amo, dirá
que no afanyém la mesada.

AL CARRER DE MANRESA

Com l'amo, per marejarlos,
els ha deixat sense escala,
s'han tingut de espavilar
per entrà y sortir de casa.

Trossos selectes

L'Odón de Buen, escolà, protegit de capellans y
Congregant de Sant Lluís Gonzaga.

Després d'haver considerat a n'en Roca y Roca com

a director del *Eco de las Almas del Purgatorio* y poeta místich, y a n'en Junoy com a individu de la Joventut Catòlica y vaticanista, ha arribat l'hora de que desenmascarem a D. Odón de Buen, el *leader* del ateisme, el Darwin fané dels temps contemporanis, l'impugnador sistemàtic y rabiós del clero y de las Ordres religioses, baix el triple aspecte de escolà, protegit de capellans y Congregant de Sant Lluís Gonzaga.

La documentació que tenim pera provar aquet triple aspecte de la primitiva personalitat del home més mico y del mico més home, no pot provenir de millors fonts y es tant lo que n'estém enamorats, que la publicarem sense traduir-la pera que no perdi res del seu gust característich:

"(Extracto del número extraordinario de la revista "San Luis Gonzaga,, de Zaragoza del 21 Junio de 1896).

"El cura-párroco de Zuera, D. Mariano Serrano, dió al padre de Odón, pobre sastre de Zuera, la plaza de organista de la parroquia.

"El mismo cura protegió la niñez de Odón, cubriendo todas sus necesidades y remunerando con largueza sus servicios de *monaguillo* en la citada parroquia; y el mismo sacerdote, llevado de su caridad é interés por el porvenir del niño Odón, recabó de los mayores contribuyentes del pueblo una pensión bastante á cubrir todos los gastos que ocasionasen sus estudios de 2.ª enseñanza, hasta que obtuvo el grado de Bachiller.

"A todos estos hechos, de cuya veracidad responde el pueblo entero de Zuera, hay que sumar la presunción de que el Cardenal de Zaragoza Fr. Manuel García Gil, que con mano pródiga y discreta, socorría las necesidades de sus hijos, no fué del todo extraño en las originadas posteriormente por los gastos de su carrera.

"En el Archivo de la Congregación de San Luis Gonzaga de Zaragoza, hay el siguiente documento original que á la letra dice así:

"Real Congregación de Nuestra Señora de la Anunciación y de San Luis Gonzaga.—Odón de Buen y del Cos, hijo de Mariano y Petra, de 15 años de edad, natural de Zuera (Zaragoza), domiciliado en la calle de San Miguel, núm. 33, 1.º, de ocupación Estudiante.—Zaragoza 1 de Diciembre de 1878.—El Aspirante, Odón de Buen.—Con mi beneplácito, Mariano de Buen.,

En el dorso se lee:

"Admitido como aspirante el 3 de Diciembre de 1878.
—El Secretario.—Ha cumplido el tiempo que marca el Reglamento, como Supernumerario.—Zaragoza 24 de Enero de 1879.—El Instructor, P. Latasa.,

Vegin els republicans de bona fe en quinas mans está el *pandero* y meditin si's poden refiar gaire de la *consecuencia* que predicán aquets apóstols, ahir catòlics y avuy ateus, com demà's farán moros si aquell *metje* que corre per aquí s'hi empenya y te prou diners pera pagar la seva *conversió* a la fe del Profeta.

Mossegadas

A Parets hi há un secretari municipal que pateix de un deliri de persecucions crónich, y fins a cert punt motivat.

Es el cas que aquet modest funcionari, servidor incondicional dels cacichs, considerant estret per las sevas grans iniciatives el càrrech de secretari, va volguer aixamplar las fitas del mateix passantse a tot l'Ajuntament y a tot el vehinat per sota l'aixella y constituintse amo y senyor absolut de tot el poble.

Aixó, com es natural, li ha produït molts disgustos, entre ells un susto de major quantia que li va proporcionar un vehí de *armas tomar* que, veyent de mal grat el feudalisme del secretari, va engegar contra d'ell un arma sense que, afortunadament, el toqués.

Peró l'espant ningú li quita a la més alta institució de Parets, y tant es aixís que d'aquella feta ensá l'home no viu de por; fins els rotllos de sollicituts, exposicions, oficis, expedients, etc., etc., que te arxivats, li semblan canóns de pistola.

Per colmo de desgracias, aquet senyor es casat y la seva muller es la mestra de noyas del poble. El matrimoni havia viscut fins ara en el mateix local de la escola, que reunia perfectas condicions higiénicas y de capacitat, però com que del col·legi a cala vila hi havia alguna distancia que ab la por del secretari es feya més llarga que la carretera de Fransa, velshiaqui que sense demanarne permís al comte de Romanones ha fet traslladar la escola a uns baixos de la Plassa, tocant a la Casa del Comú.

Y aquí comensa lo bo: el nou local que ocupa el col·legi de noyas havia estat destinat fins ara a estable y no cal dir que's troba en un estat més que deplorable.

Després dirán si las noyas surten burras! Per altra part el local es tan baix de sostre, que gairebé no més las párvulas hi poden entrar sense haverse d'ajupir.

D'aquesta feta diu que la mestra fins ha hagut de abolir las clássicas palmetadas, per mor de que no pot donar volada a la palmeta, donchs si l'alsa un pam enlaire ja toca al sostre.

Y tot per la por del *maestro consorte!* No estaria de més que al confeccionar els nous presupuestos l'Ajuntament hi consignés una partida pera l'adquisició y manteniment d'un gos pel senyor secretari, ab càrrech al capítul de calamitats.

Perque pairin que ho es de calamitós el secretari de Parets!

Vivir para ver, que diuen a las *naciones asiáticas*. L'altre dia els senyors que forman la Comissió municipal de Consúms van rebre una sollicitud de cert ciutadà en la que demanava una plassa del ram de referencia.

Fins aquí el cas no te res d'extraordinari perque de sollicituts d'empleus n'hi han més que d'empleats, que ja es molt dir. Lo veraderament anormal es que l'aspirant a burot a que fem referencia gosés a solli-

L'AVILA

Per ajuntà els cementiris y posà en contacte els morts, no falta un *viu* que's preocupa y es proposa fer de pont.

tar l'empleu sense canviar abans l'apellido, perque'l tal subjecte, si no ho sabian, s'anomena Matute y ja venen que ab un nom aixís no es possible exercir semblant càrrech.

Per més honrat que fos aquet empleat no podria passar la linia fiscal que no passés *Matute*.

De la *Publicidad*:

"Los médicos liberales de Barcelona han remitido al diputado señor Lerroux, el siguiente telefonema:

"Muchísimos médicos de Barcelona agradecen infinito su valiosa intervención en el Congreso en favor de la Colegiación médica libre."

Ja sabem qui y quants son aquestos *muchísimos* médicos.

El curandero Ardid.

Per borregos Cardedeu, per aigua bona las minas, per melóns els melonars y per suro en Corominas.

Ha aparegut a Barcelona una revista mensual titulada "El Tipismo."

Ara no's creguin que l'objecte de la nova publicació sigui posar en solfa els *tipos* que per aquí fan la viu-viu, donchs si aixís fos no'n donaria l'abast malla la revista fos diària.

No senyors, res d'aixó, el periódich de referencia s'ocupa de la *escritura mecánica y artes andlogas*.

Sembla que l'ideal d'aquesta nova lley d'escriptura

LA NOVA TEMPORADA DEL LICEU

Arribada de la companyia, ab la corresponent provisió de galls y calderons.

es arribar a que la persona, a mida que vagi enrahonant, estampí las sevas paraulas per la trasmisió de las cuerdas sonoras.

Si algún día s'arriba a n'aquet *desideratum*, ja planyem al senyor Mir y Miró, perque de las mil y una tonterias que engalta cada cop que hi há sessió al Ajuntament no sen perdria ni una.

Y si ab aixó hi perdria'l prestigi que entre'ls seus te'l senyor Mir com a orador, en cambi hi guanyaria molt aquesta secció de *Mossegadas*.

Las orquestas de París s'han declarat en vaga.

El conflicte sembla que amenaça ser sério, donchs quan fins els músichs no están per músicas... calculin. Sembla que'ls orquestistas, en las bases d'arreglo que proposan, demanan més sou y menos Wagner, per ser aquest el mestre que més els reventa, sobretot als que bufan.

També's diu que en la resistencia que oposan a fer massa gasto de música alemana, hi jugan rahons de patriotisme, donchs els músichs de París, per músichs que siguin, no s'olvidan de que son francesos.

Per nosaltres, que'ls rebaixin més de Wagner y que'ls carreguin de Saint-Saens o de Bizet, es cosa que tant ens fa, però lo que no podem consentir y en protestem en nom dels *amateurs* parisenchs, es que se'ls hi apugi'l sou.

Si músich pagat no fa bon só, figúrinse'l que farán ben pagats. Que no podrán sentirse, cosa que es sempre molt de sentir pels filarmónichs de vocació.

Endemés, celebrariam que'ls orquestistas de París arribessin a un *acort* ab els seus amos y que'l *desconcert* d'ara es convertís ben aviat en una *armonia* ben *sostinguda*.

Del *Ciero*, edició del dilluns al matí:

"En el expreso salió anoche para Madrid el senador electo por las Sociedades Económicas de esta región, don Felipe Bertrán de Amat."

Y, efectivamente: el senyor Bertrán diumenge passat no va moures de Barcelona.

Com el reporter que va redactar la present gazetilla no's va moure de la Redacció, desde ahont s'acostuman a redactar totas las informacions que fa sobre el terrenç el diari den *Mencheta*.

Diu la *Publicidad* del dissapte passat, al parlar de l'inauguració del present curs de la Associació escolar republicana:

"Al levantarse el Dr. Martínez Vargas, fué saludado con una atronadora salva de aplausos.

Dedicó un elogio á la juventud, ensalzando la misión educadora de la prensa.

Dijo que no quiere ser político, demostrando la gestión nefasta de los políticos de la Restauración.

Hay que convenir en que para la mayoría del público constituyó el principal atractivo ver como Bianca Iggius interpretaba la protagonista. Esta actriz tiene lo que llaman los franceses *le phisque du role*; se adapta al tipo su hermosa figura, y esto, unido á la soltura y á la elegancia, dió por resultado que el público pasara deliciosamente el rato.

Las Sras. Rossetti y Sainati y los señores Bertini, Sainati, Peruzzi, Servolini, Robert y Crisanti, contribuyeron al buen conjunto."

Sempre'ns ho havíam pensat que aixó de la Fusió republicana era una comedia, y una comedia de las del repertori de la Iggius, o sigui ab molta abundor de vert, que es la menja de que fan exclusiu gasto determinadas especies zoológicas.

Abans era cosa obligada que en totas las capsas de mistos de deu céntims hi hagués la bandera espanyola a la raspadora, com volguent indicar que ab lo que passa a n'aquet país s'hi poden encendre mistos.

Ab tot, com ara no hi há cap capsas d'aquesta classe que tributi al patriotisme en semblant forma, ans al contrari, totas presentan sagells extrangers a la banda de dintre de la tapa, ens preguntém si será que els fabricants s'han tornat separatistas o es que'ls fa vergonya que la bandera espanyola protegeixi el frau que representa pera la butxaca del consumidor cada capsas d'aquestas.

Dixém que esbrini la veritat de tan complicada qüestió al qui tingui al cervell la cantitat de *jósforo*... que falta als mistos de referencia.

Se'ns denuncia per medi d'uns versos que publiquem en altre lloch que han sigut sustrets de l'orga del palau de Bellas Arts dos *tubos* de la mateixa y altrás pessas no menos necessarias.

El millor día desapareixerá tota l'orga y el mestre Goberna y el palau de Bellas Arts y tot sense que ningú se n'adongui.

Quan ens enterém de fets d'aquesta naturalesa, gairebé estém per donar la rahó a n'en Corominas ab alló de las *naciones asiáticas*, perque verdaderament aquets atentats tenen més de asiático o d'africá que d'europeu.

Ara vagin a saber ahont han anat a parar aquets dos tubos, y que no son pas d'homeopatia, sino dels més grossos que hi ha al instrument.

Está vist que aquí no podem tenir altrás orgas que las de gats.

Días enrera varen ser apedregats a Huelva, si mal no recordém, els propagandistas libertaris Leopold Bonafulla y Teresa Claramunt, que van per aquets mons de Deu buscant la *perdida* o assegurant la *trobada*.

El motiu de l'entusiástica rebuda que'ls varen dispensar els habitants d'aquella població no va ser altre que'l d'havelshi conegut per l'*aciento* que eran catalans.

Ja ho sab, donchs, l'apostolat hermafrodita: abans de cremarse las cellas estudiant a n'en Marx, cal que's

rebrinquen la llengua fent pràctica de *ceceo* o sino el millor dia ens tornaran que ni una carretera engravada de fresch.

Se veu que's de Huelva están molt gelosos del castellà y no consenten que's forasters els hi vagin a estrafar a las propies barbas, en lo que's hi alabém el gust.

Per altra part en Bonafulla y la Treseta varen fer mal fet de sublevarse contra la voluntat popular, donchs fins aquí l'apedregar al próxim y pèndreli el pel d'un modo tan sandunguer cau de plé dintre dels drets individuals y colectius que'l programa anarquista patrocina.

Ab tot, está vist que la consecuencia també té's seus

límits y que las conviccions a prova de cops de pedra cada dia van sent més escassas.

L'altre dia's vehins d'una casa del carrer de Manresa, al disposarse a entrar al seu domicili, varen trobarse ab una petita dificultat pera verificarho: que'l propietari els hi havia tirat la escala a terra, en compliment d'una disposició de l'alcaldia que li ordenava enderrocar l'imoble per amenassar ruina.

Aquesta disposició la tenia comunicada el propietari desde'l darrer mes de Maig, com també desde llavors la sabian els estadants, però com de llavors ensá no se's hi havia cobrat el lloguer, trobantshi divinement, se varen resistir a abandonar els pisos.

A LA PLASSA REAL

Els soldats son a maniobras,
las ninyeras s'han quedat.

Segur que's guarda-paseyos
ab tot aixó hi guanyarán

¿Veuen? Si las provas del aviador Juandó haguessen donat resultats de *major altura* plá sen haurian rigut els estadants del enderrocament de la escala. Haurian entrat per la finestra, fent inútil aquest novíssim y radical procediment de desahuci que als interessats els semblará que te més de *riístico* que de *urbano*, per justificat que sigui.

Un estimat amic gironí ens fa notar una omisió que várem cometre al parlar del *meeting* celebrat a la *tres veces immortal* pels elements den Lerroux.

Segons sembla, aquell Palau que va dir alló de que 'ls catalanistas duyam sota la barretina una boina y un bonet y un trabuch y no sé quantas cosas més, va dir també que li feya molta rabia toparse per tot ahont va ab l'*infame* ¡Cu-curl! ¿Va un a cal enllustra botas? Troba ¡Cu-curl! al banch hont seu... ¿Entra a la barberia? Lo primer que fereix els seus ulls es la mangra de ¡Cu-curl!... ¿Se fica al café? ¡Cu-curl! sobre la taula... y aixís successivament.

Arriba fins a tal extrem l'invasió de ¡Cu-curl! que,

segons el *compañero* Palau, ja no's pot soportar.

Prengui paciència, fill. Tampoch poden soportarho las máquinas de la nostra impremta que cada setmana's veuen obligadas a tirarne més números y han de fer esforços titánichs pera puguer donar l'abast.

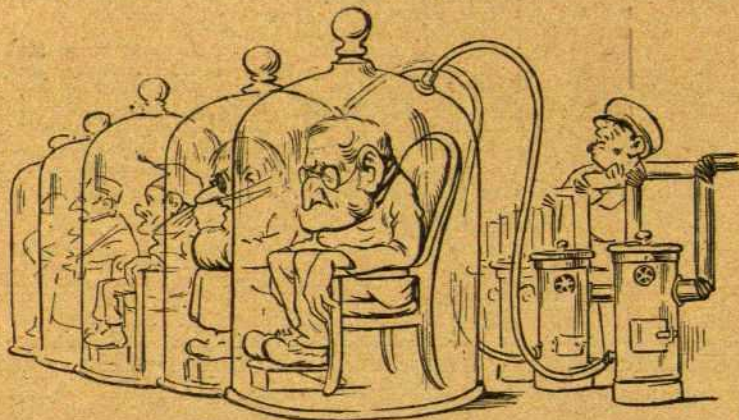
Per lo demés, nosaltres, cumplint un dever de agraïment, enviem a n'en Palau las més expressivas gracias per la propaganda, donchs d'ensá que's la va fer, hem hagut d'augmentar considerablement el paquet que enviavam a Girona.

Ja haurán notat nostres lectors que fins avuy, y a pesar d'haver tingut motiu més de quatre voltas, ens hem abtingut de *mossegar* a l'Apeles Mestres.

No es que aquet senyor no ens hagi donat peu a que'l tanquessim a la gabia dels *perdidós*, mes sempre hem tingut ab ell el respecte que's deu a un home que tant ha contribuït al renaixement de la literatura catalana.

Peró son tantas y tan grossas las etzagalladas co-

AL SENAT

Son els nostres senadors
materia tan delicada,

que han de passar las sessions
ficats en una campana.

mesas per l'Apeles d'un quan temps ensá, que'ns obligan a prescindir per complert de tot mirament y a tractarlo com a un de tants Roca y Roca, Ortiz y demás tipos enemichs declarats de Catalunya.

Ja ho te entés, *perdido* Mestres,
comensis a preparar
que lo que es de *mossegadas*
cregui, no n'hi faltarán.

Diu el *Diario de Gerona*:

"El colono del manso Viñas de Palau Sator, fué á coger los higos de una de las higueras de la finca y al abrir uno de ellos para comerlo se apercibió que en su interior había un anzuelo. Sospechando que el hallazgo obedecía al criminal intento de una venganza procedió á examinar los demás higos y en efecto contenía cada uno otro anzuelo igual."

Vetaquí una nova mena de pesca que recomaném al *amigo del obrero* y demás comparsas que l'ajudan en la tasca d'embaucar babaus.

Encara que lo més fácil fora que, ni ab semblant sistema, hi hagués cap obrer veritablement honrat que s'arribés a empassar l'am.

¡Son tan poch ja els que no s'han adonat encara de la trampa!

"El poble gris" y "El jardín abandonado", per Santiago Rusiñol. —"Mossen Jacinto Verdaguer", estudi de D. Joseph Falp y Plana. —"Impresións", articles de D. Pere Colomer y Fors.

Aquesta vegada en Rusiñol s'ha rescabalat de las erradas de "Els jochs florals de Canprosa", donantnos ab el títol de "El poble gris" una notabilíssima colecció d'articles, en els que hi ha escampat un veritable devassall de gracia fina y humorisme de bona mena. Realment s'hi sent bategar en el llibre l'ensopiment, la vida monòtona, la tristesa del *poble gris* hont se suposa traslladat l'autor y hont hi traslada a qui llegeix.

Per aixó no dubtém un instant en felicitar al autor, com felicitém al traductor castellá de "El jardí abandonat" per haver sabut conservar la frescor del original.

Y posats a felicitar, tant se val que fem extensiva la felicitació al Sr. Falp y Plana, pel seu interessant estudi sobre'l gran Verdaguer, y al Sr. Colomer y Fors, de Sant Feliu de Guixols, per la seva colecció d'articles aplegats ab el títol de "Impresións." Molts d'ells responen perfectament al títol, sent impresións ben justas y fermas del natural. En cambi altres, hi responen *con creces*, donchs més que impresións son veritables estudis, plens de color y de llum.

MENO

Bon mot

L'amo d'una taberna a un borratxo:
—Vaja, ¡s'ha acabat!... No te'n vull donar més d'aiguardent.

El borratxo, allargantli cinch céntims:

—Teniu, que no vull res donat; ¡vinga una copal!...

MACOS Y MICOS

MACOS: C. R.; A. C. E.; *Ell*; *Satú*; J. M. C. P.; *Alex Furia*; A. Adam; *Butibamba*.

MICOS: Xich-Trinquela; E. M. F.; V. C. A.; R. J.; *Ernestamits*; A. C. G.; J. R.; J. V. B.; R. S.; J. B.; A. Hess; *Joseph Oriol*; F. S.; J. N. O. A.; M. C.; F. C. S.; *Pota de Pop*; *Un arrel de boig*; J. C. M.; A. B.; L. T. C.; S. V.; F. G.; R. B. C.; M. F. M.; *Sisnar Savi*; *Mercé*; F. S. R.; S. S.; *Pa-Brot*.

—*Sanch de Pussa*: Aprofitaré els bons mots.—P. R.: Ja tenim en cartera un'altra *guia* pel mateix estil de la que'ns remet, firmada per *Pep Roch*. ¿Potser es vosté mateix? Li agraïrem la contestació y en cas de que resultés ser com presumim, resumiríam els dos treballs en un.—*Company*: Els "retalls per cusir" son massa serios pera'l nostre setmanari; *Manel*: Està ben versificat y ben aplicat però l'*qüento* es vulgaríssim; *J. Mistos de Mollet*: L'assumpto està tractat ab massa serietat; *Cirinen*: La idea es bonica, però hi hán molts versos incorrectes. Els *redolins* quedan acceptats; *Estanqué*: Recitada per la Iggius no estaria malament; E. M. P.: El tema es graciós, però la forma deixa forsa que desitjar; J. C.: Aprofitaré el dibuix per l'*Almanach*; J. V.: Ja veu que hem aprofitat la idea d'un dels seus dibuixos; *Mihonó*: També aprofitaré la idea d'algun dels seus; J. B. S.: Sí, seayor; tenim exemp'ars dels números que demana; R. A. O.: Aprofitaré alguns dels *acudits*; A. P.: Graciós per l'avis; estarém al tanto pera lo successiu; M. O. S.: Els *Refrens corregeits* son molt vells. En quant a la *cantarella* miraré de ferla anar com a *mossegada*; J. A. N.: Conservaré els datos en cartera; J. C.: Està escrit ab certa gracia, però es magret d'assumpto; S y C.: No està del tot malament, però de poesias serias ja'n tenim prous per l'*Almanach*; J. R.: Lo que'ns envia es vell d'assumpto; J. M. R.: Es correcte de forma però poch substanciós.

(Quedan cartas per contestar).

Concessionaris exclusius
ROLDOS Y C.^a
37, Rambla del Centre, 37

SECCIÓ D'ANUNCIS

Administració especial
pels anuncis
37, Rambla del Centre, 37

CALLICIDA LLUCH y tota classe de DURICIAS

DIPÓSITS.—Madrid: Dr. Fuentes, Hortaleza, 110; Barcelona: V. Ferrer, Princesa, 1; Zaragoza: H. de Alejaldre, Independencia, 8; Valencia: H. Meseguer, Palau, 15, y farmacia del autor, Sant Felip, 123, Sant Gervasi (Barcelona) y principals d'Espanya y América.

Brisas del NILO

Es el millor dels savons per sa economia, perfum y puresa. No perjudica la pell. Son preu es de 50 céntims de pesseta la pastilla.—Drogueria de Joan Ferrer y Torelló, Portal del Angel, 2.

MIQUEL HORTA

FABRICA DE LLIBRES RATLLATS Y TREBALLS DE IMPREMTA
Se fan tota mena de treballs comercials a bons preus
Baixada de Cervantes, núm. 3.—Prop del Bolai

HERPES

interns en la gargamella, estómac y bufeta; externs, en la pell, òrgans genitals, matrin, ulls, parpelles, nas, etc., etc.; curats radicalment pel Xarop depurant Mutgé.—5 pessetas ampolla. Medicació fàcil y agradable; 15 anys d'èxit. Venda en farmacies y drogueries. Consulta: Doctor Mutgé, Mendizabal, número 15, principal; de deu a onze y de dues a quatre.—Barcelona.

ALHAJAS D'OCASIO

para vendre particularment

CAIXA DE PRESTAMS LA MODELO

Portaferrixa, núm. 20

GRAN ASSORTIT Y MOLT BARATAS

POSADAS AL APARADOR PERA VÈURELAS

MAL DE CAIXAL

ES CURA SEGUR Y RAPIT

FARMACIA CASANOVAS.—32, AVIÑO, 32

TAMARINDIS VINTRÓ

CONSERVA LAXANT Y REFRESCANT de gust agradable; cura'l restrenyiment, morenas, congestió cerebral, infart de fetge, embars del paidor, desvaneximent, migranya, etc. Farmacia VINTRO, Corts, números 211 y 356 y demás farmacia.

FERRETERIA MAQUINARIA Y FUMISTERIA

de J. BOLÓS (abans Joseph Moret)

casa fundada en 1861.—San Pau, 50 y Mendizabal, 30

Cuinas econòmiques, portas o tamps per forns de pá, estufas, enclusas d'acer, màquines per manyans, eynas per obras, bateria de cuina, planxas per sastres y planxadoras, etc., etc.

NERVIS

la epilepsia, histèrich, convulsions, vertichs tremolors, insomnis, migranya, dolors neuralgics, palpitations y demás accidents nerviosos se curan sempre ab l'ELIXIR BERTRAN ¡16 anys de gran èxit!

Venda: Farmacia Bertrán, Plassa Janqueras, número 2

A casarse tocan

Pera regalos de boda compreu a gust a la fàbrica, Jaume I, número 17. Unica premiada

Tos, Catarro, Asma

El xarop pectoral d'Ewars, cura'ls refredrats de pit, rònqueras, catarros, la tos seca y humida y els atachs asmàtics.—Frasco 2 pessetas.

Farmacia Sorrell, Asalto 52, cantonada a la de Sant Ramón

Nitjas y mitjons
sense costura

en llana superior, estàm, llana y cotó, fil d'Escocia, sedalina, etc. Son las més comodas, de més duració y las úniques que tenen adop perfecte. Confecció a mida per ciclistas, football, &

Antiga Fàbrica de F. Vieta
Nou St. Francesch, 5, junt al carrer Escudellers

Bicicletas-Automóvils

No n'hi há de millors que'ls de la fàbrica Dürkopp's Blelefeld de Alemania.

Solidesa garantida, baratura sens igual

No compreu sense passar per nostra casa, res costa enterarse.

Molas, 31, entressol, 1^a, Barcelona

Representant: Joseph Cunill

S'exhibeixen catàlegs y envian fora de Barcelona, previ envió del cost correu.

Senyoras:

¿Voléu ser sempre joves?

Useu el Tónich Habanero del

Dr. J. GARDANO

Sens rival pera hermostrar y retornar al CABELL BLANCH el color primitiu natural, deixantlo lluent y suau. No conté nitrat de plata. No destrueix el cabell, ni l'altera may. No taca la pell ni embruta la roba. No exigeix preparació al rentarse abans ni després pera el seu us.

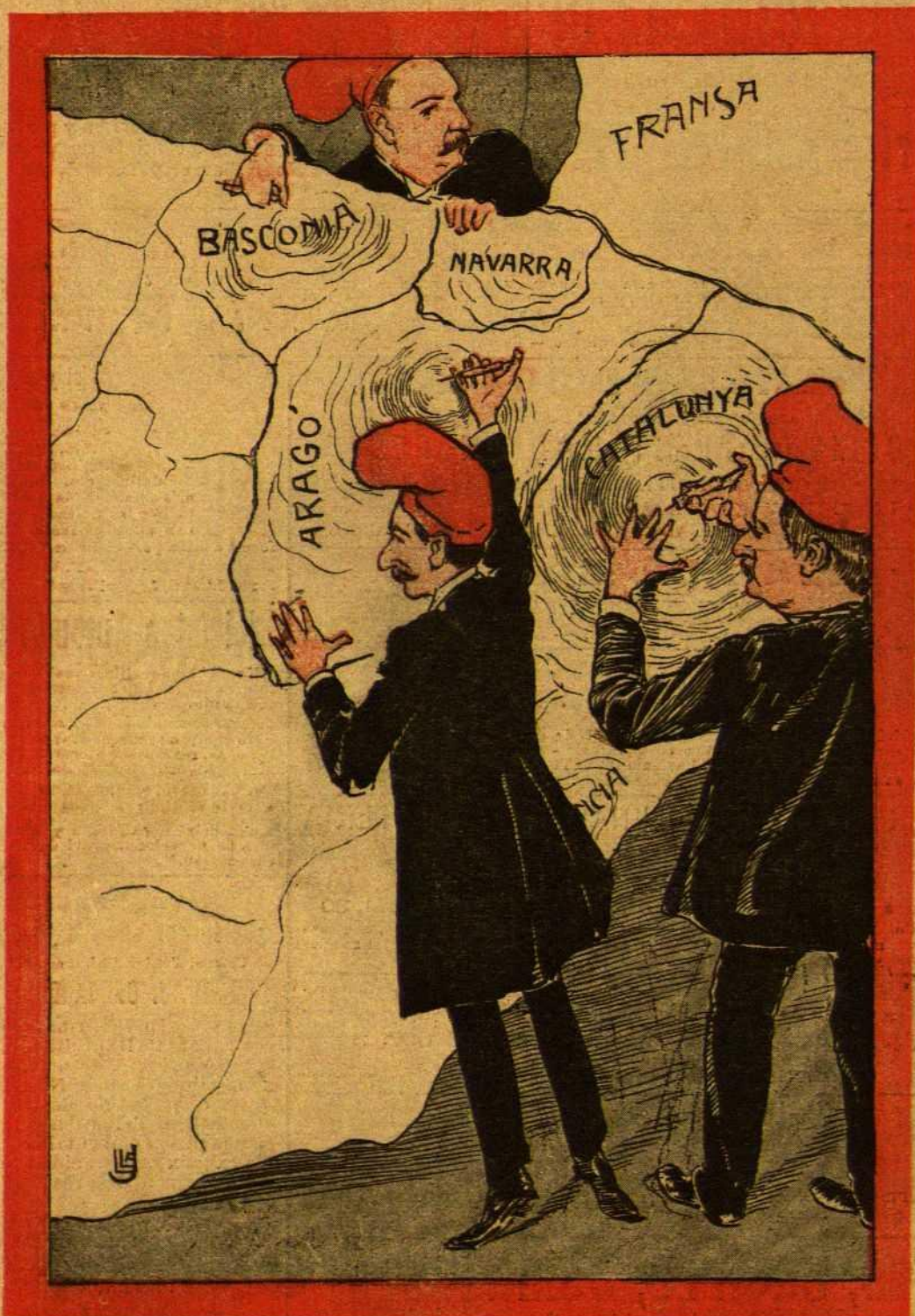
Cada ampolla porta prospecte molt explicatiu y manera d'usarlo.

DE VENDA

Drogueria de VICENS FERRER

Carrer de la Princesa, 1

L'UNICH RÈMEY

Per refer la pobra Espanya
y donarli nova vida

li están donant injeccions
de sèro regionalista.